

Teza: nie wydanie paragonu z kasy fiskalnej przez radcę prawnego

Nie wydanie paragonu z kasy fiskalnej przez zobowiązanego do tego radcę prawnego stanowi delikt dyscyplinarny. Obowiązek wydawania paragonu spoczywa na każdej osobie (podatniku) prowadzącej ewidencję obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących.

Sygn. akt WO-186/18

ORZECZENIE

z dnia 5 marca 2019r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Jacek Będkowski

Sędziowie: S WSD Andrzej Hryniewicki – sprawozdawca, S WSD Piotr Kubik

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Bogusławy Boyen

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 marca 2019r. sprawy radcy prawnego A. O., obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1870 z późn. zm.) w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r.

na skutek odwołania pokrzywdzonej N. G. z dnia 14 października 2018r. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 4 czerwca 2018r. w sprawie o sygn. akt: D 20/18,

orzeka:

1.

na podstawie art 437 § 1 k. p. k. w z zw. z art 74¹ ustawy o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 ze zm.) utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie w całości,

2.

na podstawie art. 70⁶ ust.2 ustawy o radcach prawnych, kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1200,00 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście złotych) obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych.

Uzasadnienie

Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie wystąpiła z wnioskiem o ukaranie obwinionego radcę prawnego A. O. o to, że w bliżej nieokreślonym czasie, lecz nie później niż od dnia 27 grudnia 2012r. do dnia 18 grudnia 2017r. nie wystawił i tym samym nie wydał klientce Pani N. G. paragonu z kasy fiskalnej tytułem świadczonej na jej rzecz pomocy prawnej tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017r. poz. 1870 z późn. zm.) w związku z art. 6 ust.

1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 8/N/I11/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie (zwany dalej także: OSD) orzeczeniem z dnia 4 czerwca 2018r. w sprawie o sygn. akt: D-20/18, uznał obwinionego radcę prawnego A. O. winnym tego, iż w bliżej nieokreślonym czasie, lecz nie później niż od dnia 27 grudnia 2012 r. do dnia 18 grudnia 2017r. nie wystawił i tym samym nie wydał klientce Pani N. G. (obecnie: N. G.) paragonu z kasy fiskalnej tytułem świadczonej na jej rzecz pomocy prawnej - tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1870 z późn. zm.) w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. wymierzając karę upomnienia oraz obciążył obwinionego kosztami postępowania.

OSD ustalił i wskazał w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia, iż radca prawny A. O. w bliżej nieokreślonym czasie, lecz nie później niż od dnia 27 grudnia 2012 r. do dnia 18 grudnia 2017r. nie wystawił i tym samym nie wydał klientce N. G. paragonu z kasy fiskalnej tytułem świadczonej na jej rzecz pomocy prawnej. Twierdzenia Obwinionego składane w toku postępowania dyscyplinarnego, iż Obwiniony wydał paragon z kasy fiskalnej uznał za mało przekonujące albowiem tylko on miał możliwość wykazania tej okoliczności i potwierdzenia swych wyjaśnień poprzez złożenie wydruku/potwierdzenia raportu z kasy fiskalnej. Obowiązek wydawania paragonu spoczywa na każdej osobie (podatniku) prowadzącej ewidencję obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących (art. 111 ust. 3 a ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 11 marca 2004 r. (Dz.U. Nr 54, poz. 535 , tj. z dnia 29 lipca 2011 r. Dz.U. Nr 177, poz. 1054). Mając na względzie te ustalenia OSD uznał, że wina Obwinionego nie budzi wątpliwości i wymierzył Obwinionemu karę upomnienia uznając, iż jest ona adekwatna do dokonanego czynu.

Od wyżej opisanego orzeczenia OSD- odwołaniem sporządzonym 14.10.2018r. (z datą wpływu 19.10.2018r.) odwołała się Pokrzywdzona, nie zgadzając się z orzeczeniem OSD wskazując na okoliczności, zdarzenia i uchybienia w zakresie świadczenia przez Obwinionego na jej rzecz zastępstwa prawnego w sprawie rozwodowej i karnej, która toczyła się w Sądzie Apelacyjnym w Siedlcach. Do odwołania Pokrzywdzona dołączyła pisma z 2014r. dotyczące także okoliczności, zdarzeń i uchybień w zakresie świadczenia przez Obwinionego na jej rzecz zastępstwa prawnego w prowadzonych sprawach. W trakcie posiedzenia potwierdziła fakt nie wydania paragonu fiskalnego przez Obwinionego i wniosła o ukaranie obwinionego wskazując na ten fakt i wskazując na okoliczności, zdarzenia i uchybienia w zakresie świadczenia przez Obwinionego na jej rzecz zastępstwa prawnego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych (zwany dalej także: WSD) ustalił i zważył, co następuje:

Na wstępie należy zwrócić uwagę na sposób sformułowania zarzutów w odwołaniu.

Takie sformułowanie środka odwoławczego zmusiło Wyższy Sąd Dyscyplinarny do domyślania się, w jakim zakresie i jakie naruszenia Pokrzywdzona zarzuca skarżonemu orzeczeniu OSD.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych przyjął ustalenia w zakresie stanu faktycznego poczynione w niniejszej sprawie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, uznając je za własne i wystarczające w zakresie ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Odwołanie Pokrzywdzonej nie zasługuje na uwzględnienie. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych, skarżone orzeczenie OSD jest prawidłowe i w pełni zasadne, a stanowisko Pokrzywdzonej zawarte w odwołaniu - jest jedynie emocjonalnym wskazaniem okoliczności, zdarzeń w zakresie świadczenia przez Obwinionego na jej rzecz zastępstwa prawnego w sprawie rozwodowej i karnej, która toczyła się w Sądzie Apelacyjnym w Siedlcach, nie pozostających w żadnym związku z niniejszą sprawą i nie mających dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy żadnego znaczenia. Nadto odwołanie nie zawiera zarzutów merytorycznych i formalno-prawnych dotyczących skarżonego orzeczenia OSD.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie uznał, iż kara wymierzona obwinionemu wobec ustalonego naruszenia zasad postępowania radcy prawnego - jest współmierna do wagi popełnionego przewinienia dyscyplinarnego, spełnia cel w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

Biorąc pod uwagę powyższe, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych, na podstawie art. 437 §1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie WSD orzekł zgodnie z art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych.